

FRU KARIN SJÖSTEDT

- Ja, fru Sjöstedt, får jag fråga Er och be Er berätta lite om Ert föräldrahem?
- Ja, jag ä född 1904 jag då å så va vi tvillingar, två styckna flickor kom te världen. Mamma hon va ju, kom från Hedviksfors hon, å nog va hon föll frisk tänker jag, på den tiden. Å vi va fem syskon hemma då, ja minns vi fick ligga i en soffa i köke fick vi ligga tre iblann, när vi hade bara ett rum å kök, förstås. Då måste man föll vara så, då. Å brorsan han låg föll i rumme tänker ja, så då va föll dä.
- Er pappa, vad hade han för yrke?
- Ja, han jobba på jordbruke iblann å så blev han ju järnsynare, å så va han upp på Dammen där å lasta timmer på slute, när de blev slut i smedjan där, å så, minns ja. Annars hålla han sej föll hemma mycke, ja minns han va te Iggesund nån gång, te dottern då som han hade där, annars var han väl hemma jämt. Å så hade vi lite jord å två kor som man ägna sej åt om sommarn, sprang å slog i alla backar så man fick ju vara livrädd, när man skulle gå å räfsa. Rädd för ormar å så va då ja, ja hoppa ju på varenda sten ja. Men dä skulle ju vara riktigt förstås ändå, ja dä minns ja då.
- Hade ni anlitat vilka ställen ni fick ...
- Javisst, vi hade en täkt nere i banan där å så hade vi en häroppe ve Vedins här mittemot som vi hade. Två såna där plättar som vi skulle skörda då, dä skulle hässjas å mä fick man föll försöka vara om man orka eller ej.

- Hjälptes ni åt hela familjerna?

- Ja, vi måste ju följ mä'n då när han gick å slog å räfsa kring backarna där, dä måste vi ju göra, för mamma va ju inte så stark i, så vi feck väl försöka hjälpa'n vi då, åtminstone jag å vi flickor som var hemma. Å min syster yngsta här, Märta, hon va hos en gammel tant här i en bygginga i flera år i yngre dagar, å där fick hon sitta å sita. Å hon ville ju inte vara där många gånger heller, för hon hade så lite betalt förstås. Den där gammeltanten vilde väl inte ge så mycke. Dä ångrar hon än i dag, för hennes levnadstids första år var ju bara te sitta mä den där gammeltanten. Å grina gjorde hon om hon skulle sluta, för då vart dä eld å låger på na. Så hon sa själv syster, hon säger än i da, va ja förstörde mitt yngre. För hon feck ju sitta inne, för hon tordes ju inte vara ensammen heller den där gammeltanten. Men hur dä var så måste hon väl sluta, så dom tog na till några släktingar i Norrbo å där vart hon dö. Men inte ska man binda sej ve sånt där när man ä ung inte...

- Fick Ni börja hjälpa till hemma?

- Ja, dä fick vi göra. Jag minns jag gick å läste, dä va på vintern, å på vårn då for ja te Bärsjö, te Andersfors, å va å såg efter nå barn. Å då va jag väl inte mer än nå femton sexton år tänker ja, nå så, å var där då nå tag. Då vart min syster dålig då, Edit, då for ja hem å hjälpredde dom ett tag, var där då, för dom hade kor å så. Å sen så hade ja en kusin i Ljusne som ringde å fråga om ja ville ha nån plats. Hon jobba hos den där ingenjörn hon, i Sandarne. Då skulle hon sluta, då ville han visst ha nån. Ja, ja

hoppa på dä där ja, å bra gick dä, å snäll va dom. Så ja va i Sandarne å sen flytta dom från Sandarne till Marma-verken å ja följde mä dom dit också. Å dom tyckte om mej å ja tyckte om dom. Men sen så börja ja på nalka hemåt då igen när - så därför blev man ju hemma på orten då, till slut. Annars har man väl kanske hamnat någon annanstans. Så nog har vi fått pröva på lite.

- Kunde flickorna här på bruket få arbeta nånting för bo-laget?

- Javisst, vi geck ju å rensa rover, såna här stora fält, å potatisland å så, å gallra å sånt där. Å många gick på slåttern å så. Å allra helst när de va strejk, då ville dom väl allti ha fruntimmer. Men ja gick inte. Men ja vet dom som gick å hjälpte till å va som dom kalla för strejkbrytare, fruntimmer, då skulle dom köra mä dom. Nää, dä orka man fäll inte - inte jag. Åsså va jag hos inspek-tor Hahne, bodde visst i Moviken, Marianne var liten, flickan. Å sen flytta dom här opp i Strömbacka, i en vil-la där utom jägmästarns, å där va jag flera år hos fru Hahne. Å hon va ju väldigt trevli, å han å. Dom va ju som ... Sen va jag ju där när frun skulle ut å åka å så, å la-ga mat åt han å skötte huse. Så ja va fäll till belåten-het, tänker ja. Så än i dag tycker ju fru Hahne om mej, hon kommer å famnar om en när man träffar na. Hon va ju väldigt snäll, hon va som hon skulle rå om oss, tycker ja. Å både systemn å ja va där, både Märta å Anna, vi var där alla tre. Så vi skötte oss nog, så gott vi kunna, tänker jag. Ja, dä va vi. Så ja träffa inspektorn när Gösta tog medalj, å så frun mä, på Iggesund, när han fick medaljen.

Då var dom där.

- Bodde Ni kvar i föräldrahemmet då, när Ni arbetade hos dom?

- Ja, jag måste ligga hemma, för dom hade dåligt ställt. Dåligt ställt hade dom fäll inte, nog fanns dä fäll nå rum, men dä var inte längre bit än så, man gick om mornarna å kom hem om kvällarna. Å när dom skulle bort då, barna, då måste man ju sitta där å vakta dom förstås om nätterna till dom kom hem. Å dä gjorde man ju. Men man hade ju inte så bra betalt på den tiden, man hade femton kronor, dä högsta hade jag trettifem när jag var i Sandarne. Dä var pengar dä, ska jag säga, så man kunde reda sej. Ja, dä har gått dä också.

- Jag skulle vilja be Er berätta lite om Er mamma, och även ni flickor som hjälpte henne, lite mer detaljerat om hennes hushållsarbete.

- Ja, hon sydde, ja minns när ja skulle ta plats, hon sydde vita förklän åt mej då. På den tiden så sydde dom ju underkläder åt en å, själva å så. Så försökte vi själv då, å hon hjälpredde oss. Sått hon å virka mycke, hon orka ju inte, hon hade ju fel i magen så hon va ju väldigt intresserad för virkning å sy dukar å sånt där, nå lättare. Fast hon såg efter maten mycke förstås, själv, å så diska vi å hjälpte. Å så kom man in från lagårn då då skulle man separera, dä skulle diskas å så skulle man ut mä korna på en liten kick. Fick bära iväg ända bortåt Bårsjövägen. Å så hannt man inte iväg mä dom förrn dom va framme där breve herrgårn å sprang. Dä va glädjen dä. Då var'e bara te kuta iväg igen å försöka frakt iväg dom te skogen. Fast

dom var bortskämd, dom fick ju så mycke mat hemma, villa
nog inte gå i skogen.

- Så dom gick lösa på natten i skogen?

- Nej, på dagarna alltså. Då hade vi en kviga som vi hade
lagt själv då, å hon va så mammig å kelsjuk så hon - skul-
le vi gå ut mä den då, ha na i skogen mä kon då, å för vär
gång vi sprang bakom en sten kom hon å titta efter oss,
fundera var vi hade tage vägen. Så man skulle smyga sej
från henne å då. Å en gång kom hon bort minns ja - ja hon
följde inte mä kon hem då utan hon ha väl komma på villa.
Å då grina vi, tyckte dä va så uselt att ho skulle komma
bort. Hon kom hem på natten å gick till lagårn å ställde
sej där ve dörrn. Så när dom va i smija va dä många som
geck hem om nätterna å så, så dom fick se na så kom dom å
tala om att hon ha komma terätta. Då måste vi ut då å
släppa in na te lagårn, så dä va ju räddningen dä. Rädd
va vi mä att hon skulle komma bort för vi tyckte ju om
djur. Jag grina ja när vi sålde Lycka, vi hade en ko
länge sen mamma blev dö å, alltså, å då var'e en från
Skärås som köpte den där kon å ja grina. Man ska ju inte
sörja en ludenfot men man är så intresserad när man har
skött dom, så man tyckte dä va lite lessammt. Tyckte jag
hade ingenting te göra varken kvällar eller morgon när in-
te jag behöva gå te lagårn. Men dä måste gå över dä å.
Jag minns vi hålla på tvätta den där dagen när dom kom å
skulle hämta den. "Ja", sa jag, "ni får inte sälja den
där kon åt nån annan, för jag vill se'n". "Ja, hon ska
få ett horn" sa den där farbror som köpte kon, "så hon ska
få se att hon är dö, för vi ska inte lämna na åt nån an-
nan", sa han. Dä minns jag så väl. Så hon kom te Skärås.

Å så minns ja hon skulle kälva på sommarn, hon bruka kälva på sommarn å då hade hon kalva ute, å dä där tyckte jag va så hemskt, för aldrig behöva hon göra dä när vi hade den. De behöva hon inte, när vi skötte na på dä vise. Men dom ä lite illmarig å korna.

- Hur mycket mjölk lämnade en sån där ko per dag?

- Ja, hon va inte så högmjölkad, men hon hade väldit go mjölk. En sex liter på mål mjölka hon då säkert, å kanske mer å när hon va nykalvad. Men hon va ju väldit snäll.

- Hade ni gris också?

- Ja, ibland så hade vi. Så slakta vi då, å så salta vi, för dä fanns ju inga frysboxar på den tiden. Dä har vi inte än i dag vi inte, nån frysbox, dä finns inte nån plats här heller te ha nånting.

- Var köpte ni grisen någonstans då?

- Ja dom bruka ju ha själv grisar, som dom födde opp själv. Köpte då, så köpte vi får å stekte lår å salta dom å så nån kalv bruka dom köpa, så nog fanns dä fäll mat allt på den tiden å.

- Hans, var det nån som hade det?

- Ja, dä va en gammel tant som bruka ha höns, vet jag, men vi hade inga höns inte, som jag minns. Hade fäll nån kanin iblann, ja minns ja hade kaniner jag. Hade två styckna som jag fick utav nån, å dom där födde ja mä mjölk å dom var så tjock å fet minns jag. Hade jag en bur ute där å på natten när jag kom på morron då var en borta, för då var'e nån räv som hade tage'n, så dä var bara en kvar. Så dä va mitt glädje dä. När man har give dom mat. Men sen så vart - hade vi inte kaniner. Dä var många som hade ka-

niner å, åt å slakta. Dä va ju som harkött dä. Fint. Men somliga va ju kräsen å inte ville ha, förstås. Å fiska gjorde man minns jag, pappa å dom for uppåt Skärås å la nät te midsommar å kom hem mä stora högar av fisk, borrar som vi koka in, va finaste maten, minns jag. För då skaffa dom sej lite utav varje då, så man hade mat på midsommar. Jag minns vi hade främmande från Stockholm å dom tyckte dä där var alla tiders dom, fick inkokt abborre var som gele som låg där å dallra.

- Det var helgdagsmat det.

- Ja, dä va fint dä. Kunde man koka nån skarpsås till de där då så va dä delikatess.

- Vad åt ni annars, som var vanligt?

- Dä va pannkaker tänker jag, å gröt. Dä va mycke gröt, dom stödde sej på mycke - så koka dom ju pölsa å tocke där då, hade stora fat. Min mor hon gjorde mycke grynka. Dä gör jag fäll mycke å iblann förstås. Koka risgryn då å saffran å mjölk å ägg å sånt där i. Dä ä en gammal mat. Dä ä många som inte kan göra de där grynka. Men vi gjorde dä, lärde mej efter min mamma. Dom står sej så dåligt på sommarn så, ska nog ätas opp. Bruka vi steka upp den då ibland. Så gjorde dom mycke blopannkaka å sånt där, blommat, å koka palt å sånt där, koka ett stycke fläsk då å sås å sånt där. Dä va ju fin mat dä, får vi fäll säja. Dä gör dom väl än i dag, köper palt å steker fläsk å sånt där. Dä är ju hälsosamt mä lite blommat. Så hade vi en get iblan. Vi hade en get minns jag - gud i tiden en sån get vi hade! Min far skulle på - vi bodde där brevisjön då, så var dä en ledare som geck opp på sjön till en

holme -så skulle vi le na dit en sönda, hon skulle få äta där då på träna. Oj, hon bara skrek å skrek, så vi måste gå efter na. Hon trivas inte där ensam förstås. Oj oj oj. Å rädd var vi för na å, för hon hade horn förstås. Då va ju många som hade getter på den tiden, dä minns jag Göstas föräldrar hade å, en get, minns jag.

- Tog ni till vara på mjölken då?

- Joo. Min syster då, den där som hade lungfel, hon drack sån där mjölk hon, getmjölk, för de var ju väldigt hälso-samt sa dom. Fast inte va man väl så vidare. Men mamma, hon tog å gjorde nån ost hon, sån där getost. Hon hade sån där som hon koka å gjorde i ordning, dä minns jag då. De där kare hade vi ute i bon där men dä kom fäll undan dä å, annars hade jag väl kunna haft kvar. Men dä är så där när man flyttar, att man vill skrota ner. Rörost koka dom väl dom som hade mycke mjölk, minns ja, rörost å smör å sånt där. Fast vi hade ju så lite mängder, dä vart ju inte nå stora mängder när man bara hade två kor. Men vi hade ju folk som tog mjölk här å så.

- Klarade Ni er på den mjölk och potatis ni fick?

- Ja. Vi tjäna, dä var ja mer å tjäna å sen min mor vart dä, man sålde väl visst då. Å potatis hade vi flera land, så nog klara vi opp dä allti. Så satt vi lite grönsaker å sånt då, vi hade nån plätt, som vi skötte, ärter å. Vi bruka konservera mycke på den tiden i apparater å så, vi hade ute på förlage.

- Och bär kanske ni plockade?

- Ja, lingon plocka vi å koka sylt, å koka blåbärskompott å så, gjorde vi. Så nog har man väl vare mä å plocka dä.

Å hjortron minns jag min far var sta å plocka, fanns mycke hjortron på sommarn, kom hem mä stora, stora hinkar, sex liter å dä va väl mer å, tolv en gång, å tog reda på å gjorde hjortronsylt. Men dä ä så mycke kärner i, så man är inte nå vidare för'e. Man måste ju ta reda på dom ändå. Jaha, dä gjorde vi. *dä elltså i brygghusa. Å så lag dom*

- Hade ni nån tradition att man vissa helgdagar skulle äta nån speciell sorts mat?

- Nä, jag vet inte dä. Ja, på julen, då var de fisk å gröt å sånt där, å påsk var de ägg å sånt där, de som fick äta ägg. Jag har aldri fått äta ägg på sex sju år då för de sa dom från på lasarette att jag inte fick äta, för jag hade lite symptom åt gallan, å sen har jag väl haft karaktär, så jag har inte äte nå ägg. *lag å hjälpas åt, de minns*

- Till midsommar, var det nåt speciellt då?

- Dom köpte väl ändå lite. På sommarn är de ju svårt till behålla maten, när inte man har så mycke. Men på jularna koka dom ju kål i stora gryter å sånt där å hade bara att värma, å skinka å sånt där hade vi på jularne. Då tog vi reda på skinkspade å koka kål mycke å, gör de väl än i dag, Jag tycker om om de inte ä alltför fett. Så då hade vi.

Å så rökte dom i ugn, hela lår satte dom ju in i ugn å stekte, som fårlår å sånt där när vi hade får, vet jag. De vet jag mamma bruka göra. De var många tanter som gjorde de, på den tiden. *lig ho, hon var ju dö hon när vi gifte*

- Bryggde dom? *tror jag, hon hade inte vere dö så länge.*

- Ja, dom bryggde dricka i ett gammalt brygghus därborta. Så baka dom brö själv å, rågbröd. Å så minns jag vi baka på midsommar, vetebrö, var stora ugnar som gick i lag

å baka så vi skulle slippa elda inne i köket förstås då. De fanns inte elektrisk spis på den tiden inte. Så då minns jag vi gjorde hela spettna sånt där hembakat brö, de minns jag då väl mamma gjorde. Då gick man opp klockan fyra på mornarna, de skulle göras på morron tidigt. Gjorde degen på kvällen då alltså i bryggghuse. Å så lag dom över så fick -en stå och jäsa då till på morronsidan. Så de var jag väl mä på nån gång å hjälpte till. Men de blev ju slut på de å. D'ä mera modernt nu.

- Ja, det blir så. Var det något annat arbete som kvinnorna brukade utföra i lag med varandra?

- Nja, jag vet inte. Mamma, hon var ju dålig, så hon tog väl å vävde iblann, matter å så. Å så sticka dom täcken på den tiden, då måste dom gå i lag å hjälpas åt, de minns jag. Vi fick av mamma alla tiders bra stickat täcke. Jag hade inte nå vidare intresse för, men jag fick ju hjälpa till ändå.

- Hur gjorde dom då, när dom stickade täcken?

- Dom hade en stol då förstås å spände över så här. Sen rita dom opp då, figurer å, satt dom aviga å räta så där då, nålen ner å så opp då. Jag tror inte jag har ni sånt där sticktäcke nu jag. Men jag vet brorsan fick ett när han gifta sej, så de täcke stack dom hemma, å systemen Märta, vi stack ett åt henne också minns jag när mamma leva. Men hon vart ju dålig ho, hon var ju dö hon när vi gifte oss, sen två år tror jag, hon hade inte vare dö så länge. Så vi köpte ett täcke, men jag minns brorsan fick, å så Märta, syster. Ett rött å så stack dom ett blått sånt där satängtäcke som var så populärt på den tiden. Så dom

mor, tänk om hon ha fått blive dö. Hon mene att att sånt

var snygg, det är dom väl än idag.

- Hjälpte kvinnorna varandra annars mycket, om det var nån som fick barn eller ... ?

- Ja, min mamma hon var som barnmorska hon, de minns jag så väl, för hon hade anlag för det. Så hon var mycke mycke borta, för dom kom å ropa på henne om nätterna. Jag minns de var en kåk i Barksnåre borta i skogen där, då kom de en farbror å ville hon skulle gå dit. Då hade'n lykter, de va på vintern å kallt. Hon måste följ me'n då dit. Så barne va ju född innan barnmorskan kom, för dom fick ju åka hästskjuts innan dom kom till Strömbacka på den tin. Så hon var då mä å tog fram många, många barn hon å de va fär-dit när själva barnmorskan kom. Så hon va ju rätt bra på de vise. Jag minns när syster min, äldsta, fick en pojk, de var Börje dä, då var jag hos dom å då måste vi väl springa ner efter mamma då förstår, ja min mor. Då kom en pojk å de gick ju fort dä, så hon fick ta hand om den å jag tog'en i ett knyte minns jag. Hon fick vara mä mycke hon, på såna där, barnmorska. Är'e inte sant, Gösta? Jo, dä är dä. Jag minns dä var en här oppe i Matsbo som fick en - när Allan blev född - hon var ju dit, då, hon fick en pojke å då måste dom skicka bud på na. Å hon gick ju. Å så var de midsommar minns jag att de var en flicka hemma här som bodde oppe på mangeln där som fick en liten flicka minns jag, hålla på städa till midsommar, dä minns jag så väl för jag hålla på städa vedlådan jag, då blev hon kall-lad dit. Hon fick en sån liten flicka, så i ansiktet va hon inte större än en kaffekopp. Men leva gjorde hon å lever gör hon än i dag. Hon hade ju navla men, hon sa min mor, tänk om hon ha fått blive dö. Hon mena att ett sånt

barn skulle få leva. Hon är en fyrti år, kanske tretti-
fem. Hon fick ju ta emot den å, min mamma. Hon var ju
väldigt duktig på dä, hon blev kallad än hit, än dit. Å i
Masbo minns ja hon va till skogvaktarfrun där, hon var ju
dit då när hon fick sin. Då minns jag mamma fick ett fint
fat, på den tiden. För hon tog ju ingenting för dä, men
hon fick väl för till vedergälla, nog minns jag de.
- När det slaktades eller bakades, gick man då omkring med
smaka till varandra? Påsken brukar vi ha äggsexor, gick vi
- ja, sån där kakor, bryggkakor, gick dom i gårdarna, kunde
väl få nån bit fläsk å beroende på hur mycke dom hade. Dom
hade ju stor familj på den tiden många. Men jag minns när
vi baka så - jahadå, då brukar vi få smakbitar. Så hon var
ju duktig på de vise att hon hjälpte folk, å de var ju tur
att de fanns nån på orten för dom skulle skjutsa efter
barnmorskan me häst, de va inte på ta i första taget de.
Dom var så brydd att inte vi ha kunna lärt oss å fått den
befattningen, men vi var väl inte så intresserad. Men de
har ju kunna vara bra. Men nu så far dom ju på BB, så nu
är det ju ingen sak, men det var inte så på den tiden inte.
Nej, hon fick nog vara ute i bra rusk å sånt hon, hon kom-
ma ut. Ja, usch, ja minns ja i Barksnäre, å kallt å elän-
dit, när hon - å så - å över Masbosjön här å. Så hon var
ju mä hon... Nej, hon var väldigt bra på de vise hon, de
minns ja. Ja brukar säga jag, dä ä ingen som har villa
lärt sej yrket, men nu så är de inge sånt inte. Nej jag
minns så väl jag när syster fick den där då var hon inte
frisk, hon skulle väl inte haft nå mer barn. De gick ju
vägen ändå. så dom gick i taget så där. De minns jag.

Ni berättade förr att Ni var med i logen här i Strömbacka. Skulle Ni vilja berätta nånting om logearbetet här och dom olika tillställningar ni ordnade med? på den tiden, men nu

- Ja, vi hade ju - på juln hade vi ju basarer ibland, de va ju jularne de som vi hade då, å så hade vi kaffe å då hade vi tombola å konditori å fiskdamm å skjutbana. Vi hade allt möjligt som gick i den där lokalen efter väggarna förstås. Å nyårsvaka for vi å hade då iblann- ja, så där invid logen då. Påsken bruka vi ha äggsexa, gick vi i lag å koka ägg å kaffe å så hade vi lekar å. Ja, de va roligt på den tiden. På sommarn då hade vi de där utefesterna då iblann, dansbana då som dom stapla opp å löva å gjorde fint. Vi hade där ner i hagen där, ja, hade i tallbacken där, å så löva vi runt ikring då å så stånden löva vi, kaffestånd å tombola. Så vart'e fäll slagsmål å iblann. Dom kom fäll inte överens en del tänker ja. "De va ett värv vi satt opp stånda här å så vart dä ett åskväder så dom blåste bort både stånda å träna där. Då fick dom börja på bygg om." Ja, å mycke folk kom, å då hade man väl inte så populär musik heller då som nu, vi var nöjd me bara dragspel å lite. De va nå bröder te Färnlund här som bruka spela på dragspel. "Ja å så Söderlundarna, dom spela ju fiol på misommarn dom, längre tehaks, men så vart de dragspel."

- Händte det att logen reste i väg till nån annan ort och hälsade på?

- Ja ibland. Vi var bjudna opp åt Långsjön, minns jag, på vintern, då åkte vi spark. Å så va vi bjuden på - te Bärsjölogen, så dom gick i taget så där. De minns jag.

Leander Lindgren, Bergsjö

Å när jag var i Bärnsjö var jag i logen där å gud, va folk
 dä var å va roligt de var. Vi hade så roligt så man kan
 inte tänka sej. För då hade vi roligt på den tiden, men nu
 så. Jag minns de va en flicka till, Alma, hon va från
 Strömbacka hon å, vi hållde ju i ett vi. De va hemst
 snälla grabbar å flicker. Hängde mycke där om kvällarna
 då. Å så hade dom nån kyrklig syförening som vi bruka
 fara å gå på iblann om kvällarna, följde me frun iblann.
 Ho villa ju att vi skulle få komma ut så vi bruka följ me
 henne å. De var lika där, de var en pust å den å, de var
 inte samma hård den där pusten som jag drog. Jo, de var
 vilt de. Å de var bara te å slägge ut järnbitarna å de
 kunde vara grova ibland å å smakulle ami ut dom de. Men
 de när jag komma längre fram i byggnationen å så, de fick
 vi komma fram lite mer noran herrgård där, alldeles framme
 vid masugnen de de då var en smes de utav plåt som
 var på taket, plåt, så vi kalle den där för plåtsmes, men
 de var ingen kraft där heller, de var samma grejer där å,
 vi fick slägga å slå där å, men var de mycke grovt som vi
 skulle få ut de fick vi fara till Strömbacka, för de hade
 dom vattkvarnar å där fick vi smes ut nå grovt där de, smes
 te de. Men de var mycke grovt där vid masugnebyggninga för
 de var tecks där balkar å balkar å lite av varje grovt som
 skulle smis å krökas å lite av varje, å de var så där de.
 Men de vart så de ett den där smen som jag hade me han fick
 slute han, han fick inte vara i smes för han påstad Lager-
 holm att han var så lat att han gjorde inte nå. Så de hitta
 dom på de att dom skulle höra efter med Hudvigsfara om de
 kunde ordna nån smes där de så dom fick en till de till